

Cướp Tân Lang

Tác giả: akiaki

Cướp Tân Lang

Tác giả: **akiaki**

Nguồn: <http://diendanlequydon.com> + <http://akinomi.wordpress.com>

Làm ebook: **thanhbt**

Giới thiệu

Nữ chính: Trâm Bảo Bảo, Nam chính: Nha Vũ Tường

Nàng xuất thân trong gia đình võ tướng bị gian thần hãm hại nên từ nhỏ theo cha lên núi làm sơn tặc. Bản thân lớn lên nhận định sẽ theo nghề phụ thân nên rèn dũa binh đao quyết tâm lập chí làm tặc. Nhưng nàng là người tốt nha, chỉ phải cái tội ham mê nam sắc.

Nàng là chọn trúng hắc, tiểu mỹ nhân của nàng ngày đợi tháng ngóng chỉ mong một ngày cướp hắc về làm áp trại tiểu tướng công. Hắc muốn lấy kẻ khác sao, nàng đâu thể để việc đó xảy ra được.

Hắc tài năng xuất chúng người ngưỡng mộ thật nhiều như sao trên trời. Nếu không phải vì có bí mật cần phải lẩn trốn hắc làm gì tới nơi hoang dã này kia chứ. (*akiaki:huynh này tự kỷ thấy ón*)

Tiểu sơn tặc háo sắc kia cũng vì thế mà cướp hắc về sơn trại. Một kẻ như hắc phải làm áp trại phu quân cho nàng cũng đủ mất mặt cho hắc lắm rồi nha.

Thế nhưng trong tim nàng là có hình bóng một kẻ khác không phải hắc, thật là không thể tha thứ được mà.

Hừ... Nàng còn dám đòi hắc để nàng cho hắc ta vào cửa làm thứ phu của nàng sao. Dù là người chết cũng không thể cùng hắc dành nương tử nha.

Mục lục

Mở đầu

Chương 1: Tân lang cướp về

Chương 2: Hắc Phong Trại

Chương 3: Hắc Phong trại (2)

Chương 4: Động tâm

Chương 5: Hôn sự

Chương 6: Cốc chủ Diêm La cốc – Yên Vương

Chương 7: Vuột mất

Chương 8: Kết thúc

Mở đầu

Trong sơn trại nhỏ ở trên ngọn núi hiểm trở một tiểu cô nương với đôi mắt trong veo như con mèo con tinh nghịch, nàng trèo lên ngọn cây hái những trái cây chín đỏ thì bị hấp dẫn bởi tiếng nước róc rách. Len lén tiến đến bên bờ suối nàng là mồm chữ o mắt chữ a không hết ngạc nhiên.

- Tỷ tỷ thật là xinh đẹp nha. - Nàng reo lên lấy lòng tiểu mỹ nhân bên suối. Cha nàng cũng thường hay khen nương nàng như thế, mỗi lần nghe nương đều rất vui.

Hắn quay sang liếc nhìn tiểu cô nương đang chảy nước miếng ngang nhiên ngắm hấn tắm kia không chút xấu hổ còn dám khen hấn đẹp.

- Ta là nam nhân. - Hấn bực mình vì bị nàng hiểu lầm là nữ nhân khiến hấn vô cùng khó chịu.

- Huynh thật là đẹp... - Nàng vẫn nhìn hấn bộ dạng chảy nước miếng say mê. Không thèm liếc nhìn nàng một cái Nha Vũ Tường khoác áo vào trở lên bờ trước khi đi hấn bỏ lại câu hỏi:

- Muội tên gì nhóc con.

- Muội không phải nhóc con muội là tiểu sơn tặc tên gọi Trầm Bảo Bảo. - Nàng giận dữ chống nạnh quát lớn. - Huynh chờ đó lớn lên muội sẽ đến cướp huynh về làm áp trại tướng công.

- Ha... ha... ha... vậy ta đây sẽ chờ. Thiếu niên mười lăm tuổi cười lớn bỏ đi trước câu hẹn của tiểu nữ tặc chỉ vừa tròn năm tuổi.

Chương 1: Tân lang cướp về

Ngồi trong căn phòng xa lạ Nha Vũ Tường nhìn quanh một lượt. Nơi này có lộn xộn các thứ, đao có, kiếm có, sách vở thì chất chồng lộn xộn bừa bãi. Cạnh bàn học còn treo một cây mộc cầm quý giá hẳn vốn là kẻ say mê âm luật thế nhưng cây mộc cầm kia không khiến hắn hứng thú với bức họa nghịch ngoạc treo trên tường. Nét vẽ không cứng cáp mà có phần khó coi thế nhưng nam tử trong tranh có thể nhận ra là hắn. Đền bên bức họa hắn phát hiện phía dưới bức họa là rất nhiều bức họa khác nữa bị treo cùng một chỗ. Lật từng bức vẽ một thì hình như tất cả đều giống nhau lặp lại. Tất cả đều là hắn thế nhưng những bức vẽ kia bút pháp ngày một cứng cáp, có thần hơn thậm chí bức tranh cuối còn khiến hắn kinh ngạc.

Đang ngắm tranh thì hắn nhận thấy có người đang đến, bước chân nhẹ nhàng, có vẻ là một nữ nhân. Hắn quay trở lại giường và ngồi tại đó hướng mắt về phía cửa. Đẩy cửa bước vào là một tiểu cô nương có làn da rám nắng, ngũ quan không thanh tú nhưng cũng khá hài hòa. Nàng có một đôi mắt rất đẹp khiến khuôn mặt kia thoát nhìn không phải kẻ xinh đẹp diễm lệ nhưng khi để ý thật kỹ có thể sẽ bị mê hoặc bởi đôi mắt đó.

- Chàng tỉnh rồi sao? - Nàng cất tiếng hỏi, giọng nói của nàng trong như chuông bạc khiến hắn có chút thất thần, với giọng nói ngọt ngào này nếu bị bịt mắt hẳn có lẽ sẽ nghĩ rằng nàng là một mỹ nhân. Trầm Bảo Bảo mỉm cười nhìn hắn. Thấy hắn mãi không trả lời, nàng thầm nghĩ hay là nàng đã dùng quá nhiều mê dược.

- Ta là đang ở nơi nào? - Hắn chợt lấy lại tinh thần rồi đẩy phòng bị nhìn nàng.

- Hắc Phong trại. - Nàng cười ngọt ngào nói, ngay khi biết hắn muốn cưới tân nương nàng vội vàng chặn đường cướp người.

-Ồ, ta muốn gặp trại chủ. - Hắn hướng nàng đưa ra yêu cầu.

- Chàng cần gặp cha ta là có việc sao? - Nàng kéo chiếc ghế lại ngồi đến bên cạnh hắn ra vẻ tò mò hỏi.

- Ta rất bận còn phải tổ chức hôn sự. - Hắn ra vẻ rất nghiêm trọng nhìn nàng.

- Không vội đợi hỷ phục của ta may xong sẽ cùng chàng thành thân. - Nàng phất tay mỉm cười nói rồi hướng về chiếc bàn rót cho mình một chén trà.

- Ai nói ta sẽ lấy cô nương. - Hắn lớn giọng trách mắng, hôn nhân có thể đem ra làm trò đùa được sao. Thế nhưng nhìn thái độ kia của nàng khiến cho hắn tức giận nghĩ ra thì cũng lạ hắn đáng ra phải giận vì nàng đang ép hôn hắn mới phải chứ.

- Lễ vật chàng cũng đã nhận rồi lại không muốn lấy ta sao? - Nàng lại từ tốn mỉm cười nhìn hắn nói chuyện hết sức bình thản cứ như đang hỏi hắn trời lúc này là nắng hay mưa.

- Lễ vật, ta có sao? - Hắn đầy phòng bị nhìn nàng. Hắn nhớ hắn đâu có nhận thứ gì từ bất kỳ ai.

- Chậu Kim Anh Tử là do ta đem đến. - Nàng mỉm cười đầy thẹn thùng nhìn hắn, khuôn mặt kia thực không hợp với cử chỉ hiện giờ của nàng thế nhưng hắn không cảm thấy ghét.

- Kim Anh Tử... - Là chậu hoa màu đỏ có mùi hương dễ chịu trong phòng hắn đó sao? Ngày đó sau khi trở về trang viện hắn liền thấy chậu hoa đỏ đặt trước cửa. Vừa nhìn hắn liền thích nên đem về chăm sóc.

- Ta có thể trả lại lễ vật đó hay không? - Hắn hướng nàng tìm một đáp án.

- Không thể. - Nàng quả quyết. Nàng đã vì hắn lật tung các thành trấn nơi nào có người quen nàng đều mặt dày nhờ tìm kiếm. Cho đến tận tháng trước nàng mới tìm ra hắn không thể dễ dàng buông tay với hắn a.

- Nhưng ta nào có biết thứ đó lại là lễ vật mang ý nghĩa quan trọng thế chứ. - Nếu hắn biết tuyệt đối sẽ không cầm về.

- Nó là một dược vật hấp thu lấy độc chất quanh nơi được đặt, hương thơm từ Kim Anh Tử có thể giúp thư dẫn tinh thần cùng tốt cho thân thể. - Nàng là cướp được từ tay Diệu Thủ thần Y luôn giữ bên mình, nếu không phải là hắc nàng tuyệt sẽ không đem làm lễ vật.

Ngay khi biết công dụng của cây dược vật kia nàng liền đoạt lấy, suốt mười một năm nay lão bám theo đòi nàng trả lại. *(akiaki: bó tay cướp luôn của người quen hả? Đúng là sơn tặc nha. Bào Bảo: chứ sao...)*

- Có thể hấp thu độc khí? Có thứ như vậy sao? - Hắc cũng là lần đầu biết đến. Một thứ như vậy hắc chỉ vất lặn lội trước hiên cửa sổ phòng lâu lâu tưới chút nước cũng thật là lãng phí.

- Vậy ít ra cũng phải cho ta viết một phong thư báo với bên đảng gái để họ khỏi phải đợi. - Hắc là lo đắc tội với người ta, dù gì đó cũng là nơi không thể đắc tội.

- Chàng không phải lo, tân nương của chàng ta đã hồi hôn lại rồi. - Là chỗ quen biết cả tuy có chút ngại nhưng cũng đành chịu ai bảo nàng ta cưới lại là phu quân nàng ngày đêm tìm kiếm chứ.

Chương 2: Hắc Phong Trại

Hắn không bị nhốt lại giống như tù binh cũng không bị nàng giam lỏng hoặc có người kè kè đi theo sau mà hết sức tự do thăm thú sơn trại này. Nhưng điều khiến hắn bất ngờ hơn hắn thì nơi gọi là sơn trại này không giống một chút nào những hang ổ sơn tặc lúc trước hắn từng gặp qua. Sở dĩ nói thế vì bọn họ không tập trung lại mà hình như đều có một mái nhà riêng để đi về. Bọn họ chỉ tụ tập lại nói chuyện, nhảy múa hoặc khi có vụ cướp nào đó cần đánh cướp. Còn ngày thường không cướp bóc bọn họ cũng làm ruộng sống một cuộc sống không nghĩ không lo.

Mọi người trong hắc phong trại đối xử với nhau là quan tâm lo lắng như thể người nhà của nhau. Bọn họ gọi nàng là Bảo Đương gia, cái tên nghe có chút quen tai, Bảo đương gia. Nàng chính là Trầm Bảo Bảo mà hắn đã gặp mười một năm trước đó sao? Cũng thật sự là không giống, cứ nghĩ nàng lớn lên phải là đại mỹ nhân thể nhưng đáng đáp có thể xem là tạm được, còn khuôn mặt thì trừ đôi mắt ra không có gì giống cả.

- Chẳng thấy sao, ở đây rất tốt phải không, có sông, có núi, có một mái nhà, chẳng cần thứ gì khác ta có thể đi đánh cướp đem về. Vì thế tốt nhất là nên ngoan ngoãn mà làm tân lang của ta thôi. - Nàng cười híp mắt, vẻ mặt ngả ngóm khẽ vuốt nhẹ khuôn mặt hắn, đôi mắt khép hờ nhìn hắn say mê.

Quả thật nếu nhìn vào lúc này có thể nói nàng hắn quả là sắc nữ khiến người ta ghê sợ cùng chán ghét thế nhưng vì sao hắn lại không cảm thấy ghét hành động kia của nàng. Hắn không tránh đi ánh mắt của nàng mà ngược lại nhìn thẳng vào đôi mắt kia, có sự cô độc cùng bi thương thống khổ trong đôi mắt đó.

Bị hắn nhìn khiến cho nàng không được tự nhiên vội thu tay về cùng trốn đi ánh nhìn của hắn. Khoảng khắc hắn nhìn sâu vào mắt nàng nàng dường như cảm thấy hắn là đang nhìn thấu mọi tâm tư của mình khiến nàng bối rối. Nàng bước nhanh ra khỏi căn phòng bỏ lại câu nói lạnh sau lưng

- Ta đã cho người thu xếp cho chàng căn phòng đối diện, chàng có thể dọn vào đó ở trước khi chúng ta bài đường thành thân. - Hấn nhìn theo bóng dáng ngượng ngùng vội vã kia mà cười nhẹ.

Hấn nhìn qua căn phòng được vì hấn mà chuẩn bị, nhìn căn phòng có vẻ phô trương nhưng khá gọn gàng và ngăn nắp. Cầm tấm khăn trải bàn màu sắc rực rỡ kia hấn muốn bỏ chúng ra cho đỡ chói mắt thế nhưng lại phát hiện chiếc bàn gỗ có vẻ khá tinh tế bị che phủ bởi tấm khăn rực rỡ kia. Hấn nhìn những vật bất mắt khiến căn phòng trở nên phàm tục chường mắt kia khẽ nhếch miệng mỉm cười. Tất cả những thứ ấy có vẻ như vừa được thêm vào căn phòng và cố che đi vẻ thanh nhã vốn có của nó.

- Căn phòng này trước đây là của ai? - Hấn quay sang hỏi nha hoàn phía sau đang đem trà nước đến.

- Là phòng của tiểu thư, à không của Bảo đương gia. Vì ở đây không có phòng trống nên bảo đương gia để ngài ở lại đây.

Hấn nhíu mày suy nghĩ, lơ đãng đảo mắt nhìn quanh thì lại bị cuốn hút bởi một góc khuất phía sau chiếc bình lớn chiếm chỗ và có vẻ không chút tự nhiên. Phía sau chiếc bình là những hàng kệ phía sát tường có rất nhiều sách xếp gọn gàng ngăn nắp, nhìn những chỗ có vài cuốn sách bị khuyết chỗ thì hấn bỗng nhớ đến chồng sách ngổn ngang trong căn phòng đối diện kia của nàng. Có vẻ nàng cũng vừa dọn sang bên đó.

- Vậy căng phòng đối diện, lúc trước là...

- Nó là phòng... là nơi đương gia không muốn bất cứ ai ở lại trừ nàng, hôm nay vì thiếu người nên có vài người không biết quy tắc đã để công tử ở đó. - Thấy hấn đến gần những cuốn sách phía kệ sách Tiểu Đào thăm mắng chính mình sao không che dấu kỹ một chút cái kệ kia.

- Chúng đều là bảo bối của tiểu thư ngài... - Nàng vội vã muốn ngăn hấn lại nhưng hấn đã cầm lấy một cuốn trên tay còn lật xem phía bên trong.

- Chàng thích căn phòng này hay không? - Trầm Bảo Bảo bước vào thấy hấn cầm cuốn thơ của nàng trong tay thì liếc tiểu đào khiến nàng ta khẽ run nhẹ.

- Ta rất thích, những thứ này đều là của nàng sao? - Hắn giờ tập thơ lên hỏi anh mắt có chút chăm chú nhìn nàng.

- Phải, ta đương nhiên phải nghiên cứu những thứ này, mơ ước cưới được một tướng công nho nhã tuấn kiệt thì cũng phải biết hắn đọc gì nghĩ gì chứ. - Nàng có vẻ mất tự nhiên nói, nàng cũng là không hi vọng hắn thấy những thứ kia.

- Ta thấy có vẻ như không phải chỉ là hiểu biết sơ đầu, ta thấy các ý thơ trong này đều là dựa theo cổ thơ mà đề ra. - Hắn tự thấy mình văn chương không thua kém bất kỳ kẻ nào thế nhưng đứng trước những ý thơ của nàng khiến hắn có chút cảm phục.

- Chàng thấy chúng thế nào, ta luôn không rõ là dùng cổ ngữ có ổn hay không, có làm cho chúng quá ngốc nghếch hay quá không hợp hay chẳng. - Nàng nhào đến bên hắn luyến thảng như gặp được tri âm. Nàng lúc trước cũng có gặp qua không ít thi nhân nhưng bọn họ đều là chê thơ nàng làm có chút lạ. Khi nghe hắn khen thơ nàng dùng cổ ngữ rất hay khiến nàng trở nên hưng phấn muốn cùng hắn luận đàm. Bọn họ cùng nhau say sưa trao đổi mà dường như quên đi cả mọi thứ chung quanh. Nàng vốn yêu thích cổ văn thế nhưng kiến thức của hắn về cổ văn là những tư hoàn toàn lạ lẫm cùng nàng.

Tiểu Đào thấy thế mỉm cười lui xuống, nàng là thấy qua tiểu thư đàm luận nhiều cùng các thi sĩ khác nhưng chưa từng thấy vẻ mặt hạnh phúc kia cả tiểu thư nhà nàng. Khẽ thở dài, tiểu thư nhà nàng sống cũng thật là vất vả, nàng mong rằng nàng ta sẽ gặp được người có thể khiến nàng xoa dịu nỗi đau kia của tiểu thư. Cũng đã ba năm kể từ ngày đó thế nhưng căn bệnh kia của nàng ta mỗi tháng đều rất đúng hẹn phát tác chưa từng gián đoạn trong suốt ba năm qua.

Ngồi trầm tư suy nghĩ gì đó Nha Vũ Tường lười biếng ngáp dài nhìn ai kia say ngủ vì mệt mỏi. Hôm nay nàng tìm đến hắn không trêu ghẹo hắn như mọi khi mà chỉ mệt mỏi bảo với hắn cho nàng mượn chỗ ngã lưng rồi cứ thế chiếm mất chiếc giường của hắn.

Trong một góc tối của căn phòng Ninh Thần cảm thấy có chút bất ngờ, chủ

nhân nhà hấn chưa từng có hành động ngáp dài tự nhiên đến thế cho dù là trước mặt nương ngài hay bất cứ ai. Hấn luôn cảm thấy bất ngờ từ khi hấn cùng chủ tử đến đây. Khi thấy vị cô nương kia đùa giỡn với ngài ấy thế nhưng ngài ấy chưa từng một lần tức giận qua, đôi khi ngài còn thuận theo trêu đùa kia của nàng.

Điều khiến hấn càng cảm thấy kỳ lạ hơn nữa là dù ngài ấy đã nắm rõ địa thế hắc Phong Trại như kế hoạch thế nhưng chưa một lần có ý rời đi hoặc có hành động gì tiếp theo. Không phải ngài ấy là dự định thay đổi kế hoạch đó chứ... ai... a... hấn cũng là không bao giờ có thể biết được ngài ấy đang nghĩ gì mặc dù là theo ngài từ khi bọn họ còn là những ấu nhi.

Chương 3: Hắc Phong trại (2)

Ngồi trong căn phòng giờ chỉ còn lại một mình Vũ Tường lấy ra từ ống tay áo một lệnh bài nhỏ.

- Phát lệnh chuẩn bị tấn công hắc phong trại. Đây là địa thế nơi này. Người trở về đợi mệnh lệnh của ta.

- Dạ chủ nhân. - Ninh Thần cúi người nhận mệnh rồi cầm lệnh bài biến mất.

Nhà vũ tường hít sâu một hơi trầm ngâm. Hẳn trước giờ chưa từng một lần do dự khi dẹp tan hang ổ của bọn cướp thế nhưng khi đến đây khiến hắn có chút chần chừ. Mọi người nơi đây thâm tình lại nhân hậu bọn họ lại chỉ luôn cướp của những kẻ tham quan ô lại hoặc những gia đình đại gian đại ác. Còn ngày thường không có con mồi bọn họ như những nông phu cần mẫn với đồng áng với vườn tược kiếm kế sinh nhai. Thế nhưng nói gì thì bọn họ cũng vẫn là tặc, hắn và bọn họ thật sự là không thể đi cùng đường. Dao động trong hắn ngày một nhiều hơn khi bọn họ là người tốt. Sở dĩ hắn hao hết tâm tư dẹp trừ sơn tặc lớn nhỏ trong Triệu quốc là bởi hắn có món nợ cần trả. Bọn họ dù có tốt vẫn cứ là sơn tặc không phải sao.

- Tiểu mỹ nhân chàng là đang nghĩ gì? Có gì phiền lòng sao? - Trầm Bảo Bảo mỉm cười tà tà nhìn hắn. Trông nàng hôm nay có vẻ rất vui khác hẳn mọi khi.

- Lại vừa đi cướp về sao? - Tặc thì chẳng phải là luôn vui mừng khi cướp được thứ gì đó quý giá sao?

- Ha... Ha... Tiểu Mĩ nhân cũng thật là thông minh. Đúng là sơn tặc chỉ vui khi đi cướp thật nhưng hôm nay không cướp vì hôm nay là lễ gặt mọi người cùng ăn mừng cả một năm cực nhọc.

Nàng mỉm cười dắt hắn đến cạnh một thung lũng sâu hun hút nhìn không thấy đáy. Bọn họ tụ tập quây quần cạnh bờ vực rồi cùng nhau ăn uống vui đùa.

- Chàng biết vì sao bọn họ lại tụ tập quanh đây không? - Hấn nhìn nàng khẽ lắc đầu.

- Vì họ định nơi đó sẽ là nơi chôn xác mình. - Nàng chỉ tay xuống bờ vực.

- Sinh nghề, tử nghiệp, nếu một ngày nơi này bị quan binh vây kín thì thay vì bị bắt mọi người sẽ cam nguyện cùng chôn thân nơi này. - Vừa nói nàng vừa nở một nụ cười thật rạng rỡ dưới ánh nắng chiều tà hấn dường như cảm thấy hít thở không thông. Giờ phút này nàng bỗng trở nên đẹp rạng rỡ hấn như cảm nhận được cả niềm vui từ nàng.

Hấn đến sát bờ vực, gió phía dưới thung lũng kia thổi ngược lên khiến hấn có chút bất ngờ lão đảo. Thấy hấn không thể đứng vững nàng vòng tay ôm chặt lấy hấn. Bị nàng ôm hấn mới nhận ra nàng thực nhỏ bé, trong vô thức cánh tay hấn vòng qua ôm lấy nàng. Tiếng reo hò của mọi người khiến hấn bỗng ý thức được sự việc. Nhìn mọi người nơi đây quây quần như một gia đình lớn hấn bỗng nhiên giật mình. Bọn họ nếu bị triều đình bắt hấn là không bị xử tử mà chỉ là xung quân hoặc lao động khổ sai vài năm. Hấn không đến nỗi phải tìm tử lộ, thế nhưng nếu không thể đổi cách suy nghĩ kia của họ chẳng phải hấn chính là kẻ dòn họ đến tử lộ đó sao.

- Ở đây gió lớn, chúng ta trở về thôi. - Hấn chợt thoát ra khỏi suy nghĩ rồi rấm của bản thân thì thấy mọi người dường như đã về hết lễ mừng mùa gặt cũng đã kết thúc tự khi nào cũng đã tàn trời cũng đã có chút hừng sáng.

Nhìn bóng hấn rời đi trong suy tư, ánh mắt của Bảo Bảo trở nên ảm đạm.

- Thật xin lỗi. - Nàng biết hấn là người tốt, thế nhưng nàng thực sự bất đắc dĩ.

Trong căn phòng Nha Vũ Tường bước đến kệ sách định tìm một cuốn cổ văn nào đó để khỏi phải rỗi trí nữa thì Thần xuất hiện

- Gia, Trương đại nhân nói triều đình lần này là dùng hai trăm tân binh đến Sa Hà Trấn ở dưới núi trợ giúp nên nói với chúng ta lần này hấn không cần xen vào.

- Vì cái gì phải cử binh đến? Theo lý đẹp trừ sơn tặc đâu cần điều binh, chỉ cần lính trong một phủ cũng đủ. Vì cái gì lần này lại khác.

- Nghe nói bọn họ hai ngày trước là đột nhập Thái úy phủ giết chết Lý thái úy. Còn có Binh bộ thị lang Liễu Hoàn, Thượng thư đại nhân Tống thể Anh, Tổng Đốc Triết Giang Thái liệt. Tổng cộng là 4 vị quan lớn.

- Không cướp mà giết người sao? Hấn nhú mày suy nghĩ.

- Cướp hết tài sản nhưng Không giết người nhà bọn họ.

- Là do bọn họ phản kháng sao?

- Dạ thuộc hạ nghe nói là không phải, có vẻ như bọn họ cùng trại chủ có thù riêng gì đó.

- Điều tra cho ta việc này. Còn nữa trở về nói với Trương tri phủ tạm thời hoãn việc tấn công chờ chỉ thị của ta.

- Thuộc hạ rõ. - Nói rồi kẻ kia tung người biến mất giống như chur từng xuất hiện qua. Mọi việc dường như có vẻ phức tạp hơn dự kiến của hắn. Bỗng nhiên hắn cảm thấy có chút bất an không thể hiểu được. Hắn đây là đang giao động sao, giao động giữa nghĩa vụ và cảm tình hắn dành cho mọi người nơi đây sao. Hắn chẳng phải là loại người có thể từ bỏ người thân mà quay mặt bước đi đó hay sao sao nay lại vì bọn họ mà chần chừ như vậy. Hít một hơi thật sâu và nhắm mắt lại, hình ảnh gương mặt tươi cười rạng rỡ từ nàng lại hiện ra thật rõ ràng trong đầu hắn.

Chương 4: Động tâm

Khẽ thở dài nhìn cảnh vật xung quanh qua cửa sổ, theo như Thần hồi báo thì hẳn là quan binh triều đình đã tạm thời sẽ không tấn công lên sơn trại. Nhưng đó hẳn không thể là biện pháp lâu dài, hẳn chỉ có hai con đường để chọn cho lúc này. Đó chính là đứng nhìn bọn họ và triều đình đối đầu cùng nhau hoặc phải can thiệp vào chuyện này. Chỉ nghĩ đến bờ vực kia sẽ nuốt mất hình dáng nhỏ bé của nàng khiến hẳn hô hấp dường như khó khăn hơn hẳn, lẽ nào hẳn đã thực sự động tâm với nàng.

Hắn sẽ không để việc đó xảy ra cho dù phải đối đầu với toàn bộ người trong thiên hạ hẳn cũng không muốn mất nàng. Nhưng phải làm thế nào để triều đình hạ lệnh rút quân mà không gặp cản trở từ đám quan lại đó. Vũ Tường đưa tay ra phía cửa sổ một chú bướm nhỏ bay ra từ ống tay áo của hắn, một lúc sau một kẻ xuất hiện trước mặt hắn.

- Chủ nhân. - Tuyên cảm thấy thật sự kinh ngạc khi chủ nhân gọi mình, đã rất nhiều năm nài không sai bảo hắn.

- Tìm tất cả các chứng cứ phạm tội của 4 vị quan lớn vừa bị giết kia. Tốt nhất là càng nghiêm trọng càng tốt. Giá họa cho Trầm Tướng hẳn là có lý do, chỉ cần lời bí mật đó của chúng ra được ánh sáng hẳn Hắc Phong Trại sẽ được an toàn. Bọn họ có khi còn được giải hàm oan năm ấy cũng nên.

Tuyên nhíu mày không phải hẳn không có cách tra ra chuyện này thế nhưng muốn điều tra cũng cần thời gian.

- Chủ nhân ta cần chút thời gian.

- Người cần thời gian bao lâu?

- Một tháng.

- Trở về trước, bên Áo có tin tức gì chưa?

- Đã tra ra nơi cuối cùng nàng ta và hài tử mất tích. Hiện đang tra xem là sơn tặc nơi nào thực hiện cướp thương đoàn năm ấy.

- Tra cũng đã 10 năm, người trở về nói với hần ta cho hần thời gian 10 ngày, nếu còn không tìm ra nàng ta cùng tiểu hài tử kia thì mang đầu đến gặp ta. - Từ gương mặt lạnh như băng của Vũ Tường toát ra một khí thế bức người đến khiến bất kỳ ai cũng cảm thấy run sợ. Tuyền khẽ run rồi thềm thở dài thay cho Áo, hần ta mười năm cũng không tra ra, mười ngày thời gian hần là lần này hần ta chết chắc.

Dùng thời gian mười năm để truy tìm tung tích bọn họ hần là muốn chuộc lại lỗi lầm năm xưa. Nhưng hiện giờ tung tích của bọn họ không chừng sẽ đổi được an toàn cho toàn bộ Hắc Phong Trại.

Nhìn trời đã dần về chiều thế nhưng vẫn không thấy Bảo Bảo tới làm phiền hần như mọi khi chợt cảm thấy thật nhớ nàng. (*akiaki: huynh nhớ tỷ kìa*)

- Trương bá, lão có thấy Bảo Đương gia đâu không? - Một kẻ chạy vội vào sân hỏi khẩn sự.

- Người tìm nàng làm gì?

- Có thứ ta không thể quyết định nên đến hỏi.

- Hôm nay là mùng bảy, chắc tiểu nha đầu đó lại chạy đến chỗ Thất tiểu tử. Nàng mỗi lần đến chỗ hần thì phải mấy ngày mới về. Người hay là sang hỏi trại chủ.

- Được, mà Trương bá ta nghe nói Thất đương gia yêu Bảo Đương gia phải không? Và cứ mỗi tháng vì ngài ấy mà lại xảy ra náo loạn một lần.

- Náo loạn? - Lão nhíu mày nhìn tiểu tử kia. Nhưng lão không trả lời hiêu kỳ kia của hần mà chỉ thở dài bỏ đi.

Ngồi trong gian phòng nghiên cứu các thể cò hay trong kỳ phổ hần không thể tập trung được. Những gì hần nghe được hôm trước cứ luẩn quẩn trong đầu

hắn. Nàng thực sự đã mấy ngày rồi không có đến tìm hắn. Thất Dương gia kia và nàng thực sự là cái quan hệ gì, vì sao đến chỗ hắn ta thì phải mấy ngày như thế. Càng nghĩ hắn càng không thể tập trung được nữa. Hắn xem ra là quá yêu nàng mất rồi. Nhếch môi cười nhẹ như tự giễu cợt bản thân mình, hắn bị tiếng huyền nào bên ngoài khiến cho chú ý.

Mở cửa bước ra thì hắn bị một cảnh tượng đập ngay vào mắt. Một kẻ chừng hơn ba mươi tuổi, dập dánh thư sinh thể nhưng trên vai hắn là vác Trầm Bảo Bảo đang say khướt nhưng cổ vùng khỏi tay kẻ kia. Lệ rơi đầy mặt nàng khiến hắn có chút khẩn trương muốn tiến đến ngăn kẻ kia lại thì nghe những người kia gọi ông ta là trại chủ.

- Cha, thả con ra, con muốn ở lại trong đó... - Ba... một cái tát tai thanh thúy vang lên khiến cho không khí như ngưng trọng lại

- Con nào đủ chưa? Nếu thấy khó sống đến vậy thì đâm đầu vào vách đá đi cho xong, đừng để người khác suốt ngày chạy theo con như vậy nữa. - Không khí ồn ào trở nên im lặng, lệ lại rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia nàng không nói gì chỉ ôm mặt bỏ về phòng đóng sầm cửa lại, còn kẻ kia cũng nhú mày phát tay áo rồi đi.

Thì ra ông ta chính là Trầm Kỳ trại chủ Hắc Phong trại này, thật không thể tưởng nổi hắn cứ nghĩ có lẽ nàng là giống cha nên mới có bộ dáng thể kia nhưng hắn đã lầm, nàng có khi giống nương của nàng chẳng? Dù xuất thân nhà tướng thế như nhìn Trầm trại chủ như một thư sinh văn nhã tài hoa không một chút nào giống bộ dáng của kẻ thảo khấu.

Sau khi sự việc đi qua hắn trở về phòng tình cờ nghe hai kẻ xầm xì bàn tán.

- Chẳng phải Bảo Dương gia nói sẽ không uống rượu nữa sao, nàng còn dặn ta rượu hợp cần ngày hôn lễ của nàng toàn bộ thay bằng trà hết. Sao nay lại say khướt thế kia?

- Người không biết sao hôm nay là sinh thần của Thất dương gia nàng ta say cũng có gì lạ.

- Nhưng những lần trước nào có say, chỉ khóc nháo thôi không có say a. Có

phải vì hôn sự kia?

- Thôi đi cũng không phải chuyện mà ta và ngươi có thể hỏi tới.

Trong gian phòng của mình Nha Vũ Tường ngồi trầm mặc sắc mặt không chút vui buồn thế nhưng chén trà trong tay hắn chẳng biết vỡ nát từ lúc nào. Nghĩ đến Trần Bảo Bảo hắn lại nhớ đến khuôn mặt không một chút sắc sảo động lòng người kia đã khắc sâu vào trong trí nhớ của hắn. Đôi mắt trong veo có chút u buồn tĩnh mịch của nàng khiến hắn như muốn hút sâu vào mỗi khi nhìn ngắm. Ánh mắt đó lại lóe lên sự tinh xảo gian manh khi bày trận đánh cướp một món hàng béo bở. Cũng bị thương đâm lẹ nhưng lại rơi vì một nam nhân khác. Khẽ gãi tăng lực tại đầu các ngón tay, những mảnh vỡ trong tay hắn lúc này bỗng chốc trở thành bột vụn. Nàng đã khiến hắn điên cuồng yêu nàng như thế hắn phải có trách nhiệm Phụng bồi bên hắn cả đời. Nếu Tâm nàng không thuộc về hắn hắn sẽ đoạt lại bằng mọi giá. Đời này hắn muốn cột chặt nàng, không cho phép nàng nhìn bất kỳ kẻ nào khác trừ hắn. (*akiaki:oa, huynh thực bá đạo, thế nhưng ta thích*)

Chương 5: Hôn sự

Nha Vũ Tường đến bên cửa sổ ngắm nhìn ánh trăng thao thức. Đêm đã khuya thế nhưng hắn không tài nào nhắm mắt được. Hôm qua Thần còn báo với hắn Trương tri phủ nói là không thể trì hoãn việc tấn công Hắc Phong trại thêm được nữa. Vì trì hoãn lần này triều đình điều người xuống giám sát thảo phạt mà kẻ được điều đến không ai khác chính là Tổng Ngọc Trác em trai của Tổng Thế Anh một trong bốn quan viên bị giết. Tình hình ngày một rối hơn nếu muốn kéo dài hơn thời gian trong khi chờ đợi thì xem ra lần này hắn hẳn là phải lộ diện rồi.

Khế thở dài, hắn đã thật vất vả mới có thể che giấu hành tung của mình suốt chừng ấy năm thế nhưng nay lại tự mình xuất đầu lộ diện. Nếu để tiểu quỷ kia biết ắt hẳn là hắn sẽ bị cười đến trời nghiêng đất ngã mới thôi. Xem ra hắn thực sự đã si mê người con gái đó mất rồi. Thế nhưng nàng lại đau lòng rơi lệ vì một nam nhân khác.

Thật đương gia... hắn cũng chưa từng gặp qua kẻ kia trong suốt thời gian trong Hắc Phong trại. Không biết tên kia bộ dáng tròn méo thế nào, nhưng hắn thực sự chỉ muốn bẻ gãy cổ hắn ta ra mỗi khi nghĩ đến. Chỉ cần nghĩ trong tâm nàng có hình bóng của một nam nhân khác thôi hắn cũng cảm thấy vô cùng tức giận. Vũ Tường tự nhận thấy bản thân đã yêu nàng thật sâu, thật sâu đến mức không muốn buông tay.

Từ ngày bị bắt về đây cũng chỉ có hai tháng nàng lại không phải một mỹ nhân khiến hắn vừa gặp liền điên đảo say mê. Thế nhưng càng tiếp cận nàng hắn càng bị hút sâu hơn vào quyền luyến. Chẳng biết từ khi nào hắn trở nên nhớ tiếng cười trong veo của nàng, nhớ những lời trêu ghẹo bông đùa của nàng với hắn, nhưng có lẽ hắn nhớ nhất cũng chính là mùi hương hoa Kim Anh Tử tỏa ra từ người nàng. Hương thơm tuy rất nhẹ nhưng hắn là để ý thấy được. Hắn thực sự muốn có nàng, dù có phải dùng thủ đoạn đoạt lấy nàng từ tay kẻ kia hắn cũng sẽ làm.

Mở cửa phòng đập vào mắt hắn là trong sơn trại có gì đó náo nhiệt, nhồn

nháo, mọi người có vẻ vội vã giống như chạy loạn. Bắt lấy một trong những kẻ ngang qua hấn hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Là bạn rộn tổ chức hôn sự cho Bảo dương gia. - Hấn vừa cười vừa nói cũng đã ba năm rồi tiểu thư nhà hấn cũng nên quên đi thôi không nên sống mà thương tổn bản thân nữa.

Nàng tổ chức hôn sự...? Vũ Tường nhíu mày, là cùng kẻ được gọi là Thất dương gia kia sao? Hít một hơi thật sâu hấn trầm giọng hỏi mà tim như thắt lại:

- Là khi nào? - Hấn hấn nên ra tay trước giết chết tên tân lang kia của nàng.

- Hôm nay, đến tối sẽ bái đường. Bảo dương gia muốn tổ chức một cách nhanh nhất nên ta rất bận. - Hấn phát tay hồi hả bỏ đi nhưng sau đó liền suy nghĩ có nên bảo với Nha công tử chuẩn bị một chút hay không dù gì thì hấn ta cũng là tân lang. Thế nhưng lại bị hỏi thúc nên cũng kệ.

- Hôm nay sao? - Hấn có chút lão đảo, vì cái gì nàng lại gấp gáp như vậy? Nàng yêu tên kia đến mức muốn nhanh chóng trở thành tân nương của hấn ta đến vậy ư? Nghiến chặt răng giờ phút này hấn thực sự muốn xé xác tên tân lang kia cho dù nàng có vì thế mà hận hấn. Đang bị lửa giận vây nuốt thì hấn bị giọng nói ngọt ngào của nàng dập nguội

- Chàng sao lại ở đây? Ta tìm chàng nãy giờ. - Nàng một thân hỷ phục đỏ thắm thể trên khuôn mặt không chút phấn son nhưng sao hấn thấy nàng còn đẹp hơn mỹ nữ khắc cả thiên hạ này. Tim hấn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hấn nhất định sẽ giết tên tân lang kia của nàng. Hít một hơi lấy lại chút bình tĩnh còn sót lại hấn làm như không có chuyện gì.

- Tìm ta có việc? - Nàng nhìn hấn mỉm cười ngọt ngào khiến chút bình tĩnh sót lại kia cũng bay mất không còn tăm hơi.

- Chàng thay y phục này rồi ra đây cùng ta, ta muốn dẫn chàng đến chào một người. Nàng đưa cho hấn bộ y phục, nhìn bộ y phục trên tay nàng hấn có chút

ngghi ngờ.

- Ta thay bộ này à, ta sao? - Đó chẳng phải hỷ phục của tân lang sao, sao lại đưa cho hần? Nàng mỉm cười gật đầu nhìn hần. Không phải chứ, ra tân lang mà hần có ý định muốn giết lại là chính bản thân mình. Khẽ cười nhẹ, hần là cảm thấy bản thân mình quá ngốc. Nàng bắt hần về chẳng phải là làm tân lang của nàng đó sao.

- Chàng thay mau đi. - Nàng đẩy hần trở về phòng còn rất nhiều việc cần phải làm bọn họ là cần tranh thủ thời gian.

Nàng dẫn hần vào một khu rừng nhỏ cách sơn trại không xa, ở đó có một ngôi mộ. Bọn họ này là đi thăm mộ đi. Đứng trước một bia mộ nàng cùng hần dừng lại, đặt trước mộ một cành cúc trắng nàng kéo tay hần

- Chàng chào đi. - Nàng chỉ tay về phía ngôi mộ rồi mỉm cười. Hần nhìn theo hướng tay nàng trên bia ghi hàng chữ Trầm Thất chi mộ. Thì ra kẻ mà hần luôn muốn giết thậm chí không cho hần cơ hội xuống tay. Hần có thể tranh giành được với kẻ đã mất hay sao? Vì kẻ đã mất luôn luôn trở thành vô khuyết trong mắt người còn sống.

Nàng ngồi xuống cạnh ngôi mộ và bắt đầu kể với hần mọi chuyện

- Trầm Thất là một cô nhi, cha ta nhặt được huynh ấy ngày mừng bẩy nên gọi hần là Trầm Thất. Từ nhỏ huynh ấy đã luôn cõng ta trên lưng và yêu chiều ta như một người huynh trưởng. Ta đã luôn tin như vậy, mà không, phải nói là ta muốn tin như vậy. Ta biết tình cảm của huynh ấy, nhưng luôn làm như không thấy không biết. Và khi ta gặp chàng ta đã làm mọi cách cố tìm ra cho được chàng vì ta lúc đó thật ngu ngốc không hỏi tên chàng. - Nàng nở một nụ cười tự nhạo báng mình khiến cho hần cảm thấy khó chịu.

- Ta luôn tự trách bản thân vì sự ngu ngốc đó nên luôn gây ra những tai họa mà bản thân không thể lường trước được. - Giọng nói của nàng ngày một nhỏ dần và nghẹn trong tiếng nấc.

- Tai họa?

- Là trong một lần ta trốn nhà một mình xuống núi quyết định tự đi tìm chàng và gặp phải kẻ thù truy sát.

- Kẻ thù? - Hừ kẻ nào lại có gan lớn như vậy dám ra tay với Bảo Bảo của hần. Hần hần là nên diệt toàn gia kẻ đó.

- Lần đó ta sợ dĩ không mất mạng là nhờ huynh ấy.

Hần đưa mắt về phía ngôi mộ dù ta không thích người nhưng cũng cảm ơn. Hần nhìn sang phía nàng lệ đã rơi đầy trên khuôn mặt kia nàng nghẹn ngào.

- Huynh ấy trước khi mất đã nói với ta nếu một ngày ta được gặp lại chàng thì cho huynh ấy được trở thành thứ phu của ta dù chỉ là trên danh nghĩa huynh ấy cũng sẽ hạnh phúc lắm rồi... - Nàng khẽ nấc nhẹ nghẹn ngào.

Hần đưa mắt nhìn về phía ngôi mộ, lời cảm ơn lúc trước hần không rút lại thể nhưng lòng biết ơn thì hần thực sự phải lấy lại. Đã chết rồi còn muốn cùng hần tranh thê tử sao. Người chết cũng không thể nha, hần nhất định sẽ không nhượng bộ.

Bảo Bảo bước đến trước mộ quỳ xuống, nàng đã xác định rồi, lòng nàng chỉ có Nha Vũ Tường, Nàng yêu hần dù rằng tiếp cận hần là có mục đích nhưng nàng là thực dạ yêu hần. Điều mà nàng có thể làm cho hần có lẽ cũng chỉ có thể để hần chiếm trọn trái tim nàng, trọn vẹn, không dung nạp thêm bất kỳ kẻ nào. Lệ rơi trên khóe mắt nàng nhìn mộ bia của kẻ nằm kia mà cảm thấy có lỗi.

- Thực xin lỗi Trâm ca ca, là muội nhỏ nhen ích kỷ... nhưng trái tim muội không thể... không thể... xin lỗi... - Nàng nghẹn ngào trước mộ bia. Hần vòng tay ôm lấy nàng trong lòng dù xót xa nhưng cũng thật ngọt ngào hạnh phúc. Hần biết nàng là vì hần nên mới cùng người đã mất lỗi hẹn ước.

- Không phải là lỗi của nàng. Việc xảy ra với huynh ấy không phải do nàng, nàng cũng không muốn thế mà không phải sao. Đó chẳng qua là một sự cố và huynh ấy là người không may... - Hần dịu dàng ôm lấy thân thể đang run lên nước nỡ. Buông lỏng người trong lòng ra Nha Vũ Tường quay người hướng phía bia mộ nói

- Trầm Thất, là ta không cho phép huynh vào cửa làm thứ phu của nàng. Không phải lỗi tại nàng không đáp ứng huynh. Nếu hận cứ hận mình ta là được rồi. - Nàng nước mắt tràn mi nhìn hắn dù biết có thể hắn cũng có chút cảm tình cùng nàng thế nhưng... thế nhưng...

Bước đến xoa đầu tiểu bảo bối đáng yêu kia hắn vừa cười vừa nói:

- Nhìn nàng kìa sao lại ngạc nhiên như vậy. Ta vốn là kẻ xấu tính nên rất nhỏ mọn, lại thù dai cùng nhớ lâu, sao có thể chia thê tử cùng kẻ khác chứ.

Rũ mắt nàng lí nhí:

- Ta biết, hôn sự này là ta ép buộc chàng. Nếu một ngày nào đó chàng có cơ hội thoát khỏi đây, ta... ta sẽ xem như giữa chúng ta chưa hề xảy ra việc gì. Chàng có thể quên đi ta mà thú một thê tử khác.

Nghe nàng nói thế hắn chợt nhíu mi, sao nàng có thể muốn rũ khỏi mọi quan hệ cùng hắn. Hắn nếu không phải nguyện ý há nàng có thể ép buộc hắn lấy nàng hay sao. Hắn bước đến vòng tay qua eo nhỏ của nàng mà hung hăng kéo vào lồng ngực của hắn siết mạnh như trừng phạt nàng vì ý nghĩ kia. Tham lam hít lấy hương thơm từ thân thể nàng hương vị khiến hắn nhớ nhung quặn luyến.

- Ta trước giờ chưa từng biết thế nào bị ép buộc, nàng nghĩ nếu ta không muốn, nàng sẽ có đủ bản lĩnh giữ ta lại và ép ta trở thành phu quân của nàng được sao. Còn nữa từ giờ ta đã nhận định nàng là thê tử của ta thì cho dù đời này, kiếp này hay kể cả những kiếp sau nữa nàng cũng đừng hòng rũ bỏ quan hệ giữa chúng ta. Nàng mãi mãi sẽ là thê tử của ta, không cho phép nhìn kẻ khác cũng như nghĩ đến kẻ nào khác ngoài ta.

Khi nàng nói với hắn nếu một ngày hắn rời khỏi nơi này rời khỏi nàng khiến cho hắn bỗng cảm thấy bất an đến kỳ lạ.

Hôn sự của bọn họ khiến cho sơn trại thật ồn ào náo nhiệt. Trầm Kỳ khẽ thở dài nhìn đôi trẻ, Bảo Bảo nhà hắn hẳn là đã yêu tên tiểu tử này. Kế hoạch mà bọn họ hao tổn nhiều năm thiết lập có phải nên thay đổi hay không.

Chương 6: Cốc chủ Diêm La cốc – Yến Vương

Trong phòng hỷ sự Bảo Bảo thâm rơi lệ ngấm khuôn mặt đang say ngủ của phu quân. Đề hấn ngủ thật say nàng đã hạ mê dược trên chính thân thể mình. Vuốt nhẹ khuôn mặt tuyệt mỹ kia nàng sẽ ghi nhớ hấn cả đời. Nếu nói kế hoạch này có gì không toàn vẹn thì chính là nàng đã yêu hấn, thật tâm yêu hấn.

Nàng từ nhỏ đã cùng cha lên kế hoạch trả thù kẻ hãm hại khiến cha, nàng cùng các tướng lĩnh phải trở thành tặc. Vì kế hoạch này nàng biết chân tình của Trầm Thất cũng không tiếp nhận. May sao nàng gặp hấn, dùng hấn trở thành cái cớ khiến nàng dễ dàng chối bỏ tình cảm của Thất ca. Nhưng để diễn cho tốt vở kịch này nàng phải thật giống một kẻ si mê điên cuồng, tìm kiếm, họa hình, cùng học để trở nên nho nhã. Khác hấn con người đang hết lòng yêu nàng, một kẻ cục mịch thô lỗ. Mỗi khi nàng làm Trầm Thất tổn thương nàng cũng đau không kém bởi vì nàng luôn vì xem Thất như huynh trưởng của nàng.

Cứ tưởng chỉ là lừa dối Thất ca nhưng chẳng biết hình ảnh của hấn đã ăn sâu trong tâm trí nàng từ khi nào. Tháng trước khi tình cờ tìm được hấn, lại biết hấn là người của Diêm La cốc chuyên giúp đỡ triều đình dẹp gọn hang ổ của sơn tặc. Thế là kế hoạch của nàng và phụ thân bắt đầu khởi động. Bước đầu trong kế hoạch chính là tiếp cận hấn.

Bỏ thời gian tìm hiểu về hấn nàng càng ngày càng lún sâu hơn tình cảm của mình với hấn đến mức chỉ cần bên cạnh hấn dù ngắn ngủi nàng cũng đã rất hạnh phúc. Nước mắt nàng rơi nàng chẳng thể làm được gì cho hấn, ai bảo bọn họ là kẻ không cùng đường. Trao cho hấn trọn tâm tư của nàng là thứ duy nhất nàng cho đi được cho dù rằng điều đó sẽ phải có lỗi vì không thể hoàn thành di nguyện của Thất ca.

Nhìn ra phía ngoài hỷ phòng nàng nhẹ giọng lên tiếng.

- Cha, đưa chàng trở về Diêm La cốc dùm con. - Bảo Bảo nhìn phu quân khẽ

nắc nhẹ.

- Con đành lòng sao? - Hấn là nhìn ra tiểu nữ nhi hấn đã yêu tiểu tử này.

- Nếu chàng biết vì muốn tiếp cận nơi ở của kẻ thù chúng ta mới tiếp cận chàng hấn chàng sẽ hận đến muốn giết con. Huống hồ giờ chúng ta đang là tội phạm truy nã của triều đình, con không muốn chàng bị liên lụy.

- Bảo Bảo... - Trầm Kỳ nhìn con gái yêu, lão có phải hay không sai lầm mất rồi khi muốn trả thù. Con bé từ khi hiểu chuyện chưa một lần thực sự hạnh phúc vì kế hoạch kia của mình.

Trầm Kỳ cho người đưa Vũ Tường đang say ngủ vì được vật xuống núi trở về Diêm la cốc.

Khi Nha Vũ Tường tỉnh lại là khi trời có chút nhá nhem, hấn chưa bao giờ mệt như thế vì ngủ. Vặn mình ngồi dậy hấn thấy có gì đó không đúng, căn phòng này là phòng của hấn tại Diêm la cốc.

- Thần, xảy ra chuyện gì? - Một bóng đen theo câu hỏi của hấn liền xuất hiện

- Dạ thuộc hạ không rõ lắm trở về phủ thì chủ nhân đã được người ta đưa về.

- Chủ nhân thuộc hạ có điều cần báo. - Hấn khom người báo ngay những gì hấn điều tra được.

- Nói. - Hấn mệt mỏi dựa vào đầu giường, hấn là bị người ta hạ được.

- Tất cả các quan viên bị giết đều có dính líu tới việc năm đó khép tội Trầm gia cùng hai mươi gia đình lớn nhỏ. Mà thông tin về bọn họ...

- Là lấy được từ chỗ Diêm La cốc chúng ta cái này thì ta biết. - Hấn nhẹ giọng nói không nghe ra được vui buồn hay giận dữ chỉ cảm thấy có chút buốt dọc sống lưng. Hấn đây là cực kỳ phần nộ, hấn biết bọn họ tiếp cận hấn hấn phải có ý đồ gì đó không đơn giản. Nhưng giận không phải vì thế mà giận là vì sau khi đạt được mục đích nàng liền quăng hấn như quăng một chiếc giẻ rách. Hấn từ trước tới giờ cũng chưa từng bị qua kẻ nào đối xử như

thế.

- Chủ nhân, Trương đại nhân hồi báo, Tống Ngọc Trác kia vừa đến liền cho lệnh điều binh chặn bị tấn công. - Thần hướng hấn bẩm báo. Hấn biết ngài đẩy nhanh tiến độ tìm về Hạ Yên cô nương và nhi tử nàng ta là muốn dùng họ đổi an toàn cho Hắc Phong Trại.

- Người đi một chuyến cầm lệnh bài của ta đến đó nói với họ tống kia. Trên sơn trại kia là có Vương Phi của bổn vương. Hấn động binh động đao có phải là muốn cùng ta chống đối.

- Dạ. - Hấn lãnh mệnh rời đi.

- Chủ Nhân, Ảnh báo về Hạ yên cô nương là đang ở Hắc Phong trại. Năm đó thương đoàn nàng đi nhờ bị cướp toàn thương đoàn bỏ chạy. Là Trầm trại chủ tình cờ ngang qua cứu nàng trong tay bọn Hồ lô trại, tên gian dân háo sắc. - Vũ khom người báo cho hấn một tin tức quan trọng. Tên kia hấn vì điều tra ngày đêm nên ngay khi có kết quả liền nem ngay cho hấn giờ chắc đang tìm chỗ để ngủ. (*akiaki: anh này lười kinh người*)

- Vậy thì thật tốt, người báo cho Triệu Thúc biết thê tử và nhi tử của hấn là được Trầm Trại chủ cứu hiện đang ở tại Hắc Phong trại. - Khẽ mỉm cười, hấn đoán tên kia hấn là lập tức dùng tốc độ nhanh nhất mà đến. Cũng thật không thể ngờ Hắc Phong trại lại là ân nhân của huynh trưởng nhà hấn. Xem ra lần này không cần hấn ra mặt, sẽ có người tự mình đem mình tới cửa sơn trại tạ ơn.

Trong Phủ của Trương Tri phủ tri Phủ Sa hà trấn Tống Trác Ngọc ngay lập tức thu binh sau khi thần nói chuyện qua với hấn.

- Thúc Thúc vì sao lại rút binh. - Tống Chi Loan giận dữ chạy vào náo động trách cứ. Nàng là muốn mau chóng đánh lên ở sơn tặc kia trả thù cho cha.

- Hừ Người có biết kẻ bảo ta rút binh là ai không? Là Yên Vương gia.

- Yên Vương gia? - Tống Chi Loan nhìn hấn với vẻ mặt không hiểu gì.

- Yên vương chính là tam điện hạ mất tích mười năm nay của Triệu quốc. Nghe đâu hoàng thượng đương triều không có nhi tử nên muốn tìm ngài ấy về lập làm thái tử. Mà con gái của trại chủ Hắc Phong trại lại là Vương Phi của Yên Vương gia vậy đối đầu Hắc Phong Trại cũng tức là đối đầu cùng Yên Vương. Người nói xem ta có thể không thu binh sao?

- Vậy thù của cha ta tính sao? - Nàng hai mắt ai oán nhìn hắn. Tống Ngọc trác làm bộ như không thấy quay lưng bỏ đi. Tống Chi Loan nhìn theo tấm lệnh bài điều quân treo lưng lửng bên hông hắn đôi mắt chợt lóe sáng. Nàng không ngại đối đầu với bất luận kẻ nào miễn sao có thể trả thù kia.

Chương 7: Vuột mất

Nha Vũ Tường dù đã phân phó ổn thỏa mọi chuyện chỉ còn chờ Thúc đến hẳn liền giao hết cho tên kia xử lý thế nhưng sao trong lòng vẫn cảm thấy có chút bất an kỳ lạ. Hẳn trước giờ chưa từng biết sợ qua thế nhưng cổ bất an này thực chất là do đâu mà có. Từ khi biết nàng hẳn nhận thấy sự thay đổi thật lớn trong con người hẳn, hẳn lần đầu biết lo lắng lần đầu biết ganh tỵ, cũng là lần đầu biết trông ngóng nhớ mong một người. Hẳn thừa nhận tâm trạng mình bị nàng ảnh hưởng đến mức khiến hẳn mất hẳn kiểm soát của bản thân. Không đưa mắt lên nhìn hẳn một mội hỏi kẻ vừa bước đến.

- Có chuyện?

- Chủ nhân phía ngoài có một tiểu cô nương đến nói là có việc cần phải gặp ngài. Nàng nói là việc liên quan sống chết nên ta không dám tự quyết định.

Hẳn liếc mắt nhìn Thần, như hiểu được ý của chủ nhân, hẳn nhún mình rời đi chỉ trong thoáng chốc liền quay trở lại.

- Là Tiểu Đào cô nương ở Hắc Phong Trại.

- Tiểu Đào. Hẳn cố lục lợi trong đầu cũng không thể nhớ ra nàng ta.

- Là nha hoàn của Phu nhân. - Hẳn sờ dĩ gọi phu nhân vì hẳn biết chủ nhân nhà hẳn hẳn sẽ không làm việc gì mà chưa suy nghĩ kỹ càng. Nếu ngài đã ở Hắc Phong trại cưới thê tử thì hẳn là nhận định nàng ấy chính là thê tử của mình vì thế hẳn cũng phải nhận định nữ chủ nhân này.

- Cho nàng ta vào. - Hẳn lạnh giọng phân phó.

Tiểu Đào được một kẻ dẫn vào Diêm la cốc. Vừa đi nàng vừa ngấm nhìn vẻ xinh đẹp của nơi đây. Không phải một trang viện diễm lệ thế nhưng ở nơi này toát ra vẻ trang nhã quý phái. Thật khác xa lời đồn thổi của giang hồ rằng Diêm la cốc là nơi ma quỷ âm u, có vào mà không có mạng trở ra.

Tiểu Đào cũng thật ngạc nhiên khi biết Nha công tử, à mà không phải phải gọi là cô gia mới phải. Theo như giang hồ đồn đại thì cô gia nhà nàng là kẻ lạnh lùng tàn bạo giết người không chớp mắt vì thế hần mới có danh là Diêm La vương. Phàm là kẻ đắc tội hần không có ai toàn mạng mà hình như là đều chết rất thảm. Hít một hơi thật sâu nàng trấn tĩnh lại thầm hạ quyết tâm trước sau gì thì cũng chết. Nhưng nếu nàng chết nhưng làm được gì đó cho tiểu thư nàng cũng cam lòng.

Bước vào bên trong Diên Cốc thế nhưng nữ tử nhỏ bé kia không một chút run sợ.

- Người tới là có việc? - Hần lạnh lùng hỏi, chẳng còn một chút nho nhã nhẹ nhàng nào khi còn ở hắc Phong Trại.

- Cô gia ta biết ngài hiện giờ là hận chủ nhân ta. Ngài có thể sẽ không tin tưởng lời ta nói, nhưng chủ nhân ta là thật tâm yêu ngài.

- Yêu... Ha... Ha... Nực cười. Người cho rằng ta sẽ tin những lời như thế sao? Nói, là nàng sai người tới nói thế với ta có mục đích gì? Có phải hiện giờ bị quan binh vây khốn mới nghĩ muốn nhờ ta giải vây không? - Hần ánh lên một đôi mắt sắc lạnh như quỷ thần lời nói như rít qua từng kẽ răng khiến cho người ta khiếp sợ.

Thân hình nhỏ bé kia khẽ run nhẹ nhưng ánh mắt nàng ta vẫn rất kiên định nhìn hần. Giọng nói không chút run sợ nhưng khá nhỏ:

- Ngài có thể không tin, nhưng từ ngày đưa ngài xuống núi tiểu thư cứ như người mất hồn thất thần cả buổi. Ta theo tiểu thư đã lâu chưa từng thấy nàng ấy cười nhiều như những ngày cùng ở bên ngài. Suốt ba năm Thất Dương gia mất tiểu thư cũng trở nên điên dại náo loạn cả sơn trại vào ngày ngài ấy mất. Nhưng từ khi ngài đến tiểu thư nhiều nhất chỉ khóc và nói xin lỗi cùng Thất Dương gia. Tiểu thư...

- Đủ... - Hần rống lên giận dữ. Siết chặt nắm tay rít từng câu qua từng kẽ răng

- Nếu nàng thực yêu ta thì sẽ hạ được rồi cho người quăng ta lại Diêm La cốc

sao? Hừ Ngươi đừng tưởng chỉ với những lời đó ta sẽ tin ngươi. - Hắc biết nàng là cũng có tình cảm cùng hắc vì nụ cười của nàng lúc ở cạnh hắc, nước mắt của nàng khi nói xin lỗi cùng Trầm Thất ngày đó không thể là giả. Thế nhưng bị nàng hạ được rồi đưa hắc trở về cũng là sự thật và việc này khiến hắc tức giận.

Hắc từ đầu đã biết nàng tiếp cận hắc hắc không phải vì si mê hắc như lời nàng nói mà có mục đích khác. Nhưng hắc cũng thế chẳng phải sao, hắc cũng tiếp cận nàng để lấy được địa thế của hắc Phong trại. Bọn họ hai người tuy rằng bắt đầu đều là có mục đích riêng của bản thân nhưng hắc tin tưởng rằng tình cảm của hắc và nàng hắc là thật lòng. Nàng từng cùng hắc nói sẽ rũ bỏ mọi quan hệ với hắc khi hắc rời khỏi Hắc Phong trại. Nay lại sai người quăng hắc trở về Diêm La cốc, đây chẳng phải là nàng đang phải sạch quan hệ giữa bọn họ hay sao. *(akiaki: trời như oán phụ bị phụ ruồng bỏ)*

- Là vì không muốn là liên lụy đến ngài. Tiểu thư thật ngốc, thà bị ngài khinh ghét để dễ dàng quên đi nàng ấy còn hơn là kéo ngài cùng Diêm La cốc chết chung. - Tiểu Đào ở một bên mỉm cười thê lương.

- Ngươi nói gì? - Đôi mắt Vũ Tường như tối sầm lại. Lời nói kia của nàng khiến cho bất an trong lòng hắc ngày một lớn hơn.

- Chủ nhân không hay rồi. Binh lính tấn công lên Hắc Phong Trại. - Ảnh vừa đến liền vội vã bẩm báo.

- Làm thế nào... - Thần kinh ngạc không thôi thế nhưng chủ nhân nhà hắc sớm đã mất dạng.

Nhìn thấy ánh lửa rực trời khiến lòng hắc vừa lo vừa vội, nàng sẽ không thực sự có việc gì. Chỉ cần nàng bình an hắc tình nguyện không truy cứu mọi chuyện, lừa gạt hắc, lợi dụng hắc, hạ được cùng rồi bỏ hắc tất cả hắc sẽ xem như chưa từng xảy ra chỉ cần nàng bình an.

Ngay khi đến nơi lửa cháy sáng rực cả ngọn núi, hắc chỉ thấy loáng thoáng có xác của quân lính, còn người trên hắc phong trại cũng không thấy một ai. « Sinh nghề, tử nghiệp, nếu một ngày nơi này bị quan binh vây kín thì thay vì bị bắt mọi người sẽ cam nguyện cùng chôn thân nơi này. » Hít một hơi thật

sâu hấn hướng bờ vực chạy đến. Sát bờ vực quân lính phun từng ngụm máu tươi ngã xuống còn nàng mỉm cười theo hướng vực thẳm lao đi.

Không chút suy nghĩ hấn lao đến bắt lấy nàng. Trong vòng tay của hấn nàng mở to đôi mắt kinh ngạc. Cả hai đều đang rơi thế nhưng hấn phát giác thân thể mình có điều gì đó kỳ lạ cảm thấy vị ngọt tại cổ họng, khóe miệng hấn trào ra một ngụm máu tươi. Hấn trúng độc, nhìn quanh mép bờ vực hấn nhận ra Hạc hồng liên một loại độc dược giết người qua hương thơm chúng mọc đầy khắp từ phía mép bờ vực trải dài xuống phía dưới. Lệ đã rơi đầy mặt nàng, vòng tay qua ôm lấy hấn nàng nhỏ giọng:

- Ta yêu chàng. - Lệ nàng lại rơi.... Hấn nghe nàng nói mỉm cười mãn nguyện, vòng ôm kia của hấn cũng lỏng dần toàn thân hấn bắt đầu cảm thấy vô lực dần vì độc khí. Bảo Bảo xoay người ôm lấy hấn rồi điềm nhẹ mũi chân vào phiếm đá bọn họ rơi ngang qua vận khí đưa bọn họ ngược trở lên bờ vực.

- Hãy sống vì thiếp, cầu xin chàng. - Nước mắt nàng lại tuôn rơi, nàng có lẽ sẽ chôn thân tại đây nhưng lại không muốn hấn mất mạng.

Nha Vũ Tường cảm thấy bất an, nàng đây là đang tính làm gì? Khi bọn họ chỉ còn cách bờ vực kia một khoảng nàng dùng sức lực còn lại của bản thân đánh chưởng đẩy hấn lên phía trên bờ vực rồi buông mình rơi xuống bờ vực sâu hun hút không thấy đáy kia.

Vũ Tường cố dùng chút sức lực cuối cùng ôm chặt lấy thê tử thế nhưng chỉ thấy nàng dần rời xa vòng tay hấn. Tim hấn như thắt chặt đau đớn bất lực nhìn thấy nàng bị vực thẳm đen ngòm kia nuốt lấy. Thân hình hấn lao đảo lê về phía vực muốn đến chỗ của nàng. Hấn bị ai đó túm chặt lại từ phía sau rồi nghe tiếng hét lớn của nhị ca hấn cùng giọng quát giận dữ của đại ca ngay sát bên tai hấn. Bóng tối ập đến rất nhanh ngay sau đó khiến thân mình kia khụy ngã thế nhưng thủy chung vẫn hướng thân mình về phía vực thẳm.

Chương 8: Kết thúc

Khi hắn tỉnh lại toàn thân đau đớn vô cùng, hắn thấy nhị ca thở phào nhẹ nhõm cũng thấy đại ca đưa lưng về phía mình. Hắn mở miệng có nhiều rất nhiều điều muốn nói cùng hắn nhưng thốt ra cũng chỉ vồn vện hai chữ

- Thật xin lỗi. - Năm đó hắn khiến đại ca cùng thê tử mình thất lạc nhau hắn vẫn luôn bút rút không thôi. Triệu Thúc nhìn hắn, ánh mắt lóe lên sự thương cảm.

- Ta không trách đệ, là đệ làm theo chức trách. Với lại lần này mất thê tử đâu chỉ có ta, đệ cũng vậy không phải sao.

- Không, nàng sẽ không chết. Nếu tìm cách xuống được phía dưới, ta nhất định sẽ đi. Không tận mắt thấy xác nàng ta sẽ không tin. - Hắn bỗng dưng nhớ lại tình cảnh ngày đó trái tim thắt chặt đau đớn. Hắn không muốn tin, không thể tin hay nói đúng hơn là sợ, sợ thật sự mất đi nàng.

- Là vực Diêm La, đệ nghĩ sẽ xuống được đến phía dưới sao. Chưa xuống đến nơi đệ đã chết rồi, có biết ta vất vả cỡ nào mới kéo đệ từ quỷ môn quan trở về không? - Quý Thanh Dã hét lên giận dữ.

- Nếu muốn chết cứ để hắn chết, xuống dưới đó sẵn tiện chăm sóc thê nhi dùm ta luôn. - Triệu Thúc phát tay áo ùng ùng nổi giận, quăng lại trên bàn một viên dược màu đỏ như màu của máu rồi rời đi. Thanh Dã thở dài rồi vọt đuôi theo phía sau Triệu Thúc. Vũ Tường nhặt lên viên thuốc đỏ tươi trong mắt lóe lên tia sáng quỷ dị, nâng lên khoe môi nụ cười tự đắc rồi thật nhanh tay hắn bỏ viên thuốc vào miệng nuốt mất.

Tại một nơi hẻo lánh khuất sau núi trong trang viên nhỏ nhắn một nữ nhân tuyệt sắc nằm trên giường mở to hai mắt nhưng không chút phản ứng nào. Cứ như thể xung quanh đâu có xảy ra việc gì cũng không liên quan đến nàng.

- Không hay... Không hay, triều đình phát tang yển vương qua đời. Nghe đâu

là trúng độc không qua khỏi. - Một lão nhân vẻ mặt hốt hải vừa vào liền hỗn hỗn thông báo.

- Không thể nào, chàng sẽ không chết. - Nữ nhân trên giường ngồi bật dậy, lê đôi chân không thể đi được nữa đến bên cạnh nắm lấy gấu áo của lão hét lớn lệ lan tràn đầy mặt.

- Sư phụ người nói đi, là người gạt con phải không. - Nhị ca hấn là thần y, là đệ tử của Diêu Thủ Thần y. Không lý nào không thể giải độc khí từ Hắc Hồng Liên. Đôi tay nàng run rẩy, nắm lấy gấu áo của Lãnh Diêu Diêu.

- Đúng ra thì đã giải hết độc. Thế nhưng hình như quá thương tâm vì mất thể tử nên uống... uống độc được tự vẫn.

Đôi tay nhỏ bé đang bám trên áo lão khẽ run rẩy rồi buông lão ra khiến toàn thân nàng té nhào trên đất.

Khi vạch ra kế hoạch này nàng định sẽ không trở về tìm hấn vì sợ phải đối mặt với giận dữ cùng oán trách của hấn. Nhưng khi thấy hấn không chút do dự lao xuống bờ vực kia, nàng đã hạ quyết tâm nếu còn sống sẽ chạy đến bên hấn dù hấn có oán có trách có hận nàng cũng không sợ. Nhưng hiện tại với đôi chân không thể đi lại được lại muốn hấn nghĩ nàng đã chết ngày đó. Thế nhưng nàng thực không thể tưởng rằng quyết định đó lại khiến hấn thương tâm đến tự vẫn.

Nước mắt tràn mi nàng có phải đã sai rồi hay không, rời xa hấn nàng không hạnh phúc. Những tưởng làm thế sẽ khiến hấn hạnh phúc hơn thế nhưng... thế nhưng... nước mắt rơi tim đau đớn. Nắm chặt thủy thủ trong tay nàng muốn đi tìm hấn, chỉ cần ở bên hấn hấn là hạnh phúc.

Lãnh Diêu Diêu thấy hành động kia của nàng cũng không có hành động ngăn lại nhưng lão chỉ than một câu.

- Nha Vũ Tường cũng thật có phước vừa chết liền được đón luôn cả thể nhi xuống đoàn viên. - Khẽ thở dài lão quay người bước ra khỏi phòng mà khoe môi khẽ nhếch lên một độ cong khó thấy được bỏ lại sau lưng đệ tử yêu với khuôn mặt đầm lệ mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn theo.

Xa xa nhìn đoàn người ngựa hộ tống xác của Nha Vũ Tường sẽ đi qua địa phận mà bọn họ đã bài trí Bảo Bảo hít sâu một hơi siết chặt nắm tay. Dù đã vạch kế hoạch khá tỷ mỉ cho vụ đánh cướp hôm nay thế nhưng nàng cũng không ngăn được hồi hộp lo lắng. Nếu thất bại xác của hấn sẽ được đưa đến hoàng lăng nàng đến cơ hội nhìn hấn lần cuối cũng không còn. Nhi tử của nàng sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội bá tể phụ thân. Lần cướp này sẽ là lần cuối cùng và là điều duy nhất nàng vì ích kỷ của bản thân mà thực hiện. Như nhìn ra tâm tư của nữ nhi mình Trầm Kỳ vượt đầu Bảo Bảo dịu dàng. Vì lão quá cố chấp với oan khuất năn xưa cướp đi thê tử hấn mọi tâm tư chỉ dồn cho việc trả thù thậm chí biết rằng việc trả thù kia kiến nữ nhi duy nhất của hấn không hạnh phúc. Việc đánh cướp diễn ra đúng như kế hoạch, bọn họ thuận lợi như Bảo Bảo vạch ra. Đến bên cạnh thi thể của phu quân nước mắt Bảo Bảo đã rơi đầy mặt.

- Xin lỗi, là thiếp không tốt, nếu biết sẽ như hôm nay thiếp sẽ không chặn đường cướp tân lang hôm đó. - Khẽ nấc nhẹ, nước mắt nàng lại tuôn rơi trên khuôn mặt tái nhợt kia của hấn. Ôm lấy thân thể lạnh băng kia Trầm Bảo Bảo gần như ngất lịm vì đau đớn xé nát tâm can. Bảo Bảo nghẹn ngào nâng lên tay hấn đặt lên bụng nàng, chưa kịp mở miệng thì bàn tay kia bỗng nhiên kẹp chặt nàng vào lòng hấn kiến nàng hết sức kinh ngạc. Vũ tường vừa trở về từ quý môn quan liền tham lam hít lấy hương vị mà hấn quyến luyến lâu nay. Để thực sự diễn tốt vở kịch giả chết này hấn đã thực sự lần nữa quay trở lại nơi đó một lần nữa.

- Chàng... - Nàng kinh ngạc ngay sau đó như nhớ ra điều gì đó nàng định vàng khỏi vòng tay hấn nhưng vòng ôm kia của hấn quá chặt nàng không sao thoát khỏi.

- Ta lần này nhất định sẽ không để vượt mất nàng một lần nữa. - Hấn nói hết sức kiên định.

- Đừng ôm chặt quá nếu như làm bị thương hài tử sẽ không hay... - nàng ở trong ngực hấn lý nhí với đôi má ửng hồng hạnh phúc. Nhìn khuôn mặt há hốc miệng kinh ngạc của hấn mà phì cười. Đôi tay nàng đặt lên đôi chân nghẹn ngào....

- Ta sẽ không đi được...
- Vậy ta sẽ bế nàng cho đến cuối đời. Nàng muốn đi đâu ta sẽ đi cùng nàng...
- Hắn thâm tình nhìn nàng...
- Hừm... um... thật ngại quá xen vào ngay khi ngọt ngào đến mức khiến ta nổi hết cả da gà lên rồi nhưng mà ta nghĩ ta có cách trị chân cho Đại sư tử... Nha tử phu, huynh coi bộ không có phúc ấm tử tử nhà ta đến nửa đời còn lại rồi... bất quá chân tử khỏi rồi mà huynh vẫn muốn bế thì ta không cản... Mĩ Khiết Ngọc ở một bên làm bộ đáng như người lớn nói chuyện.
- Muội trị được sao? - Bảo Bảo vẻ mặt khó tin nhìn tiểu sư muội mười lăm tuổi.
- Ta đảm bảo. Nhưng chi phí sẽ mắc... hắc... hắc... - nàng bày ra bộ đáng mê tiền cười híp mắt.
- Nha đầu chết bầm nói bao nhiêu lần rồi... xưng ta với ai hả... sao dạy hoài không khá... Lãnh Diêu Diêu không biết từ đâu nhảy ra gõ đầu Khiết Ngọc.
- Sư phụ... ngài còn bắt nạt ta nữa ta sẽ không truyền thụ cách chữa trị lại cho ngài... - Khiết Ngọc bộ đáng ăn đau kêu oai oái...
- Lại ta... - Lãnh Diêu Diêu ở một bên nhận chào thua việc dạy dỗ tiểu nha đầu này. Dù lão là Thánh y thì sao, mọi việc có thể sắp xếp trong lòng bàn tay của lão cũng không giúp lão có cách cải tạo nha đầu ngang bướng kia... Nhìn đôi trẻ đang chìm đắm trong ngọt ngào kia. Hướng đôi mày rậm về biên cương của Triệu Quốc, đưa tay lên bấm bấm gì đó Lãnh Diêu Diêu nhếch môi lộ ra một nụ cười có chút gian xảo. - Trầm Thiên và Khiết Ngọc cũng có, sắp đến lúc phải tính toán một chút cho tương lai của bọn trẻ rồi.

Hoàn

